

etaten, Mænd, som hos private tjene lige saa meget eller tilnærmelsesvis lige saa meget, som de tjene i deres Stillinger i Etaten. Man udnytter med andre Ord ikke Mandens Arbejdsevne saaledes, som det var forudsat, at den skulde udnyttes. Jeg skal selvfølgelig ikke anke over, at en Embeds- eller Bestillingsmand, naar han sidder inde med en stor Arbejdsevne, anvender den til sin egen Fordel. Det vilde være et usundt Princip, man vilde komme ind paa, om man vilde forbyde ham det. Men naar det sker i det Omfang, som Tilfældet er, vidner det om, at man i Virkeligheden stiller for smaa Fordringer til Embeds- og Bestillingsmændene i Central-administrationen, rimeligvis ogsaa mange andre Steder i alt Fald under Postvæsenet og vistnok ogsaa om end i mindre Omfang under Jernbanevæsenet og for Resten ogsaa paa de militære Omraader, saa at de vedkommende ikke give Vederlag for den Løn, man yder dem. Ogsaa paa dette Felt tror jeg, der vil være en taknemmelig Opgave — set fra Befolkningens Standpunkt — for Kommissionen at løse. Men jeg er klar over, at dersom det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) som Kommissionens Formand vil røre ved disse Sager, maa han være beredt paa, at han derved stikker sin Haand i en Hvepsere, thi fra anden Side vil man ikke være ham taknemmelig derfor. Jeg haaber imidlertid, at Kommissionens Formand her vil være haardhændet, man har jo Gummihandsker og lignende Beskyttelsesmidler overfor Hvepse, tilstrækkelig haard Hud kan for Resten gøre det samme, og det er den, jeg ønsker det ærede Medlem. Det var altsaa det, jeg vilde sige til Finanslovkommissionen.

Medens jeg er ved Tjenestemænd og Embedsmænd, er der et Par Forhold paa Finansloven, jeg ogsaa ønsker at gøre til Genstand for Omtale. Særlig de Medlemmer, der have siddet i tidligere Lønningsudvalg, ville have opdaget, til deres store Græmmelse til Tider, fordi det har været saa vanskeligt at komme ud over, at man stadig maa — jeg siger maa — forandre Lønningslovene paa Finansloven. Det er nødvendigt, fordi Forholdene forandre sig, ikke alene saaledes, at der bliver Brug for flere Kræfter i Administrationen, men ogsaa fordi den Stilling, som til en Tid kan besættes med en Assistent, maa, naar Forholdene udvikle sig, besættes med en Fuldmægtig. Det kan hændes, at der kommer helt nye Embedsmænd til, saa kan man ikke give særlige Love derfor, man maa

ordne det paa Finansloven. Men der har man ikke altid været skønsom nok med sine Forslag, man har tidt opnaaet at slaa en Praksis fast ved Lønningsbestemmelser paa Finansloven, som have virket overmaade uheldigt, naar man har skullet til at give Lønninger paa det paagældende Omraade ved særlige Lønningslove. Jeg erindrer fra sidste Vinter, hvor vanskeligt, ja hvor umuligt det var for de Medlemmer, der havde med Lønningsloven for Rigshospitalet at gøre, at komme udenom de Bestemmelser, man havde indført paa Finansloven, og som afveg fra Hovedregler, som man i de senere Aar har fastholdt i Lønningslovene. Dette Forhold skulde helst ændres, men det ændres ikke let, saa længe man i det enkelte Ministerium eller den enkelte Administrationsgren sætter sig hen og udarbejder Lønningslovsforslag.

Skulle saadanne uheldige Forhold undgaas, skulde alle Lønningslovsforslag passere et Revisionskontor — det behøvede ikke at være saa stort, en enkelt Mand vilde i Virkeligheden kunne bestride det —, som skulde sætte sig ind i alle de forskellige Lønningslove, vi have, og alle de forskellige Administrationsgrene, for saa vidt Lønninger angaar. Jeg tror, at noget saadant ikke var umuligt, og saa vilde man bedre kunne undgaa at faa Bestemmelser ind paa Finansloven, som kunde være skadelige senere hen. Dette skal jeg henstille til rette vedkommende. Jeg ved ikke, om det er Finansministeren, men i alt Fald vil det vedrøre ham i højeste Grad, og jeg skal pege paa noget af dette paa det foreliggende Finanslovsforslag i Haab om, at det og andet — jeg skal ikke tage alt med, det vilde være for trættende — maa blive rettet.

Der findes paa Kultusministeriets Budget et Forslag om at forhøje Lønningen for Kvæstor ved Universitetet med 800 Kr. Den nuværende Kvæstor blev ansat den 1. November 1909. Han var tidligere Fuldmægtig i Kultusministeriet. Jeg husker ikke, om han tillige var Ekspeditionssekretær. Var han det, vilde han der have haft en Lønning paa 3,900 Kr., ellers kun paa 3,300 Kr. Han vilde være paa højeste Fuldmægtiglønning, saa længe har han siddet der. Nu foreslaar man, at der tillægges ham 2 Alderstillæg. Hans Begyndelsesløn som Kvæstor er 5,200 Kr., og man vil derved straks — for Meningen er, at det skal virke fra 1. November i Fjor — bringe ham op paa en Lønning af 6,000 Kr. Man begrundes det dels